

Out – no sourcing

Fura egy dolog egy ilyen darab egészségügy itt az országban. Itt-ott kicsit szűk neki a hely, mást meg lötyög benne. Olyan nagy darab, hogy sokaknak útban van – neki-neki mennek, kerülgetik. Mivel akkora, hogy fel kell nézni rá, sokan inkább ledöntenék, úgy könnyebben lehet taposni. Sokáig, – ameddig kisebb volt, – csak része volt a közigazgatásnak, majd növekedett, terebélyesedett, önállósult, minden polgárt óvott. Majd akarva-akaratlan együtt alakult az országgal. Sőt, önmaga is ötletelt, hogy így meg úgy. De nem ismert mértéket: ügyesnek, korszerűnek, fontosnak érezte magát, és ezt sokakkal el is hitette.

Akik elhitték, komolyan vették, azt is hitték, hogy itt lehet fejleszteni, lehet alkalmazkodni az átalakuló rendszerhez. Ahhoz az átalakulóhoz, melyben lettek gazdagok és nagyon gazdagok, szegények és nagyon szegények, és ez egyre inkább fokozódott. A gazdagok és nagyon gazdagok nem szerették ezt a nagy darab, szegényesen öltözött, olcsó kölnit használó foghíjas egészségügyet, hiszen a házuk, lakásuk, autójuk, ruhájuk nem illett hozzá. Lassan már egymás szavát sem értették. A nagy melák pedig – elvesztvén a gazdagok és nagyon gazdagok, és ezek barátainak szeretetét – egyre kevesebbet kapott. Lefogyott, ingei elkoptak, nadrágjának ülepe kiszakadt, cipője is lyukas lett. Panaszkodott is az országnak, de az nem hallgatta meg. Jó szót ugyan nem, de jó tanácsot kapott az országtól: fordulj azokhoz, akik nem tudnak mit kezdeni a pénzüikkel. Azok majd segítenek, adnak mindent, amit az ország nem ad, én meg megígérem nekik, hogy majd jól járnak, de legalábbis a pénzükhöz jutnak, és amikor nyereszkedni is lehet majd, akkor az első sorból indulhatnak.

No, kért is a melák, de nem hitt neki senki, miért is hittek volna. Nem is kapott semmit. Ám ekkor az ország nagy szorultságában, meg hogy a szaporodó mérgelődőket lecsendesítse, rokoni segítséget kért és kapott egy nem is annyira rokontól, aki aztán vett az egészségügynek ezt-azt, és cserébe ezek működtetése – csodák csodájára – nem is volt rossz bolt. Híre ment a dolognak, és jöttek sokan, – volt aki művését, volt aki új inget, mások szívkatéterezést, cipőt, érfestést, cétét, gatyát, petet hoztak. Olyan polgár is volt, aki új házat épített és berendezett, és ebben szolgált szegényt és gazdagot. A szegényt akkor, ha az ország, a gazdagot akkor, ha a gazdag megfizette.

Közben az országnak csak nem akart jobban menni, pedig hol ez, hol az erősen próbálkozott. Így aztán a nagydarab egészségügynek egyre rosszabbul ment, csak kisebb ruhára-cipőre tellett, és még további adagnyit fogynia kellett, hogy beleférjen. A nagyobb ruha meg ott tátongott, szomorkodott. No erre aztán olyan is volt, aki nem új házat épített, hanem inkább azt mondta, hogy majd csinál egy másik egészségügyet az összement mellé, és majd együtt ismét kitöltik a bő ruhát. Majd az emberek választhatnak, hogy a lefogyotthoz fordulnak, vagy az újat, a csillogót próbálgatják. Így is lett, jól elvoltak egymás mellett, bár néhány örök bajkeverő morgolódt, pattogott.

No, de semmi nem tart örökké, az álmok se. Akik hozták az újdonságokat, – megvették, amit az ország nem tudott, kifestették, ami kopott volt, bevezették, ami nem volt, kiképezték azt, aki tudatlan volt, szolgáltatták azt, ami hiányzott, – arra ébrednek, hogy rögvést kiakolbólintják őket a nagy jóságukból. Merthogy egy gatyába nem férhetnek ketten, ki-ki vegye a maga ingét magára és takarodjon a saját helyére. Amit meg épített, az marad. Amit eddig keresett, leadózott, azt viheti, a hitelét meg annak törlesztését is. A hitel pedig nem csak a frank, hanem az erkölcsi is, a törlesztés az meg ugye a money. Mert az ország azt akarja, hogy az a hajdan nagy darab, mára összement és megkopott egészségügy most kihúzza magát, kisu-vickolja magát, méltó legyen régi nagy híréhez. És ehhez az kell, hogy amit beruháztak a maszekok, azt kitakarítjuk, mint a gyalázatot!

Ez a furcsa egészségügy majd meglesz így is. A kicsit lötyögős gatyából kivágott feleslegből megfoltozza az ingét, a cipő felsőréséből megfoltozza annak a talpát. A szegényeknek jó lesz, mert ugyan foltozott, de tiszta és rendes. A gazdagok meg úgyis inkább vesznek maguknak jóféle egészségügyet, nem koptatják a szegényekét.

Hogy a tőkére, a beruházásra szükség van? Hogy ennek megtérülésére szükség van? Hogy a megtérülést ki kell tudni számolni, és a tőke már csak olyan, hogy a jobb megtérülés felé gurul? Ezt mára már elfelejtettük, az a hülye Marx kivitte magával az aulából valahová. Ő meg Engels sem tudták, hogy a tőkén kívül erkölcsi hitelre, bizalomra is szükség van, bizalomra, hogy a homokváramat nem rombolják le. Hogy nem járhatok úgy, mint a pénzt a szolgák tanúszkodása mellett a rabbinál hagyó vándorzsídó, akinek a rabbi másnap először nem adta vissza a pénzt, és a szolgák tanúsították is, hogy ott pénz nem hagyott. Majd mégis visszaadta, mondván a szolgákra mutatva: látod fiam, kikkel vagyok körülvéve!

*Dr. Weltner János
a Szerkesztőbizottság tagja*